

Fragment uit: Gideon Samson en Joren Joshua, *Zeb*. Leopold, 2018. Dit fragment mag uitsluitend gebruikt worden voor educatieve doeleinden en mag niet verder worden verspreid.

2. Ozzie

‘Kijk je gewoon een beetje rond?’ vraagt de meneer van de winkel. ‘Of kan ik ergens mee helpen?’ Hij kijkt me afwachtend aan, maar ik weet niet zo goed wat ik tegen hem moet zeggen.

Ik wist niet dat grapjes zo duur waren. Misschien maakt m’n vader er daarom maar weinig. We zijn niet erg rijk, moet je weten, al heeft hij vorige week wel een nieuwe auto gekocht. Daar deed-ie trouwens heel serieus over. Dat is dan weer typisch m’n vader. Toen-ie ’m aan m’n zus en mij liet zien, mochten we nergens aankomen, en hij vertelde trots dat hij ’m minstens twee keer per week gingen was-

sen. ‘Hé, pap.’ Mila wees boven het linker achterwiel. ‘Volgens mij zit daar een krasje.’

M’n vader schrok zich zowat dood. Hij boog zich voorover en drukte z’n neus tegen de lak. ‘Waar dan?’ riep hij. ‘Wáár dan?’

‘Geintje,’ zei Mila, maar m’n vader kon er niet om lachen. Al het geld zat natuurlijk in die auto. Er was geen cent meer over voor een grapje terug.

In mijn zak zit veertien euro en dertig cent. Meer had ik niet. En bijna alles wat ik hier zie kost minstens het dubbele.

‘Heeft u ook ergens goedkopere grapjes?’ heb ik eindelijk bedacht om te vragen.

De meneer kijkt een beetje moeilijk. ‘We houden niet van goedkope grapjes,’ antwoordt hij. ‘Maar wat zoek je precies?’

Nu moet ik uitleggen waar ik voor gekomen ben. Ik vertel hoe het zit en wat ik heb bedacht.

Tijdens mijn verhaal knikt de meneer langzaam. ‘En hoe heet dat meisje dan?’ vraagt hij als ik klaar ben.

‘Ziva.’

‘En kun je me vertellen waar die Ziva van houdt?’ vraagt hij verder. ‘Heeft ze hobby’s, bedoel ik? Zit ze op blokfluitles? Kan ze dansen? Paardrijden? Heel mooi zingen?’

Ik moet toegeven dat ik dat allemaal niet weet. ‘We hebben eigenlijk nog nooit echt lang met elkaar gepraat.’

‘Hm.’ De meneer kijkt ernstig. ‘Dit is een lastige.’ Hij vraagt hoeveel geld ik voor Ziva over heb.

‘Al het geld van de wereld.’
‘En hoeveel heb je bij je?’
‘Veertien-euro-dertig.’

‘Lastig,’ noemt de meneer het weer. ‘Maar niet onmogelijk.’ Hij neemt me mee naar een hoek van de winkel en vraagt of ik bezwaar heb tegen tweedehands.

‘Heb ik wat?’

‘Of het een gebruikte mag zijn,’ legt hij uit. ‘Hier hebben we de *gebruikte grapjes* en die zijn een stuk voordeliger.’

Ik zeg dat ik liever een nieuwe wil.

‘Heus?’ vraagt de meneer. ‘We hebben namelijk een aantal stok-oude, maar vreselijk goeie grapjes in de aanbieding. Grapjes die al vele jaren voor gegarandeerd succes zorgen.’

‘Toch wil ik graag een nieuwe.’

‘Hm.’ De meneer zegt dat ik beter een maand eerder had kunnen komen, toen het uitverkoop was.

‘Maar toen zat het nog niet zo met Ziva,’ zeg ik.

De meneer begrijpt het. We lopen verder.

‘Hier staan de *flauwe grapjes*.’ Hij wijst op een gigantische kast. ‘Vrij goedkoop over het algemeen, maar ik neem aan dat je dat dan ook wel niks zult vinden.’

Voordat ik kan antwoorden zijn we er alweer langs.

‘Kijk.’ Een la gaat open. ‘Dit zijn de *doordenkers*. Is dat wellicht iets?’

Ik bekijk er een paar, maar ik snap ze niet.

‘Vijftien euro per stuk,’ zegt de meneer. ‘Maar als je er eentje ziet die je echt graag wilt hebben, kun je ’m wat mij betreft krijgen.’

Ik schud m’n hoofd.

‘Ook niet?’

‘Nee. Sorry.’

De meneer van de winkel kijkt peinzend om zich heen. ‘Lastig, heel lastig,’ mompelt hij. ‘Toch zou het moeten kunnen.’

Ik kijk ook rond. ‘Wat zit daar achter?’ vraag ik, en ik wijs naar een smal gangetje tussen twee kasten dat uitkomt bij een roodfluwelen gordijn.

‘Daar bewaren we de *grapjes voor boven de achttien*,’ verklaart de meneer. Er verschijnt een klein glimlachje rond z’n mond. ‘Ik moet eerlijk bekennen dat er een paar ijzersterke tussen zitten...’ Hij grinnikt even zachtjes. ‘Maar het spijt me, die mag ik niet aan je verkopen.’

Ik begin zo langzamerhand te vermoeden dat het een vrij hope-loze zaak is en dat ik ‘de kwestie Ziva’ waarschijnlijk beter op een andere manier kan oplossen.

‘Tja,’ zegt de meneer. ‘We hebben hier genoeg, natuurlijk, maar het niveau van onze winkel is nou eenmaal hoog, en dat merk je vervolgens in de prijs. En met jouw budget...’

‘Heeft u anders misschien een mop?’ vraag ik.

‘Een móp?’ De meneer spreekt het uit alsof het een heel vies woord is. ‘Moppen, daar doen we hier niet aan,’ zegt hij. ‘Voor dat soort zaken ga je maar naar een moppenshop.’ Hij schudt er z’n hoofd bij. ‘Als dat is wat je zoekt...’

‘Nou ja, dat weet ik niet zeker, maar –’

‘Is natuurlijk ook allemaal veel goedkoper,’ onderbreekt hij me. ‘Voor wat jij te besteden hebt, kun je er vast een stuk of vijf, zes krijgen. Of een heel setje zelfs.’

‘Echt?’

De meneer knikt. ‘Maar dan moet je achteraf niet komen lopen klagen dat ze niet werkten,’ zegt hij. ‘Aan niet-goed-geld-terug-garantie doen ze daar natuurlijk niet. Om over ruilen nog maar te zwijgen.’

‘En hier?’ vraag ik.

‘Hier?’ De meneer trekt er een serieus gezicht bij. ‘Wij bieden service,’ antwoordt hij met iets plechtigs in z’n stem. ‘Ook voor de kleinere portemonnee.’

Al m’n geld zit los in m’n zak. Toch weet ik zeker dat hij mij bedoelt.

‘We zouden nog even bij de *woordgrapjes* kunnen kijken,’ bedenkt de meneer hardop. ‘Al vrees ik dat de meeste daarvan tamelijk onbetaalbaar zijn.’

‘Jammer.’

De meneer knikt en denkt alweer verder. ‘Wat ook nog een mogelijkheid is...’

‘Ja?’

‘Dat is dan wel zo ongeveer het laatste wat ik kan bedenken hoor,’ zegt hij, ‘maar je zou op eigen houtje bij de *overige grapjes* kunnen snuffelen. Ongeacht de kwaliteit kost alles uit die bak tien euro per stuk. Soms wil er nog wel eens iets aardigs tussen zitten.’

De meneer en ik lopen samen naar de kassa. De *overige grapjes* staan boven op de toonbank.

‘Ga je gang,’ zegt de meneer. ‘Dan help ik ondertussen even een andere klant.’

Hij loopt weg. Ik rommel wat door de bak. De meeste grapjes vind ik nog geen euro waard, maar dan zie ik er eentje een beetje verstopt onderop. Ik haal ’m tevoorschijn en begin te grinniken. Ik begin nog meer te grinniken. Het gegrinnik verandert in lachen en het lachen wordt vanzelf schateren. Ik schater het uit.

‘Iets gevonden?’ Daar is de meneer van de winkel weer.

‘Ja!’ roep ik blij. ‘Deze wordt het!’

De meneer bekijkt het grapje. Hij moet er ook om lachen.

‘Uitstekende keuze,’ zegt hij als we allebei zijn uitgelachen. ‘Zal ik ’m voor je inpakken?’

‘Nee, dat hoeft niet.’

Ik reken het grapje af. De meneer stopt ’m in een tasje. Hij doet er een piepklein gratis grapje bij. ‘Van het huis,’ zegt hij. ‘En veel succes ermee.’

‘Bedankt.’

‘Laat je weten of het gelukt is?’

Ik beloof het. Dan ren ik de winkel uit.